

Sygn. akt III CNP 81/06

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Z.R.
przeciwko Bankowi Polskiej Spółdzielczość S.A.,
o bezpodstawne wzbogacenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2007 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Rejonowego w L.
z dnia 31 stycznia 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2006 r. Sąd Rejonowy w L. oddalił powództwo Z. R. przeciwko Bankowi Polskiej Spółdzielczości S.A., Oddziałowi Regionalnemu w L. o zapłatę z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

Postanowienie Sądu Rejonowego powódka zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje co do zasady od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie była i nie jest możliwa (art. 424¹ § 1 k.p.c.). W wyjątkowych wypadkach, tj. gdy jego niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, a strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych, skarga ta może być wniesiona od orzeczenia sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, (OSNC 2006, nr 6, poz. 112) wyjaśnił, że strona wnosząca skargę od wyroku sądu pierwszej instancji aby spełnić wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c., powinna przedstawić w skardze jurydyczną argumentację wskazującą, jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka narusza zaskarżone orzeczenie i na czym polega obraza przepisów mających znaczenie dla ich ochrony. Tymczasem powódka nawet nie podniosła zarzutu naruszenia zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności i praw człowieka, poprzestając na zarzucie naruszenia art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 876 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., co nie stanowi spełnienia wymagań art. 424¹ § 2 k.p.c. Oczywiście, w takiej sytuacji nie można także dokonać oceny, czy w tej sprawie zachodzi „wypadek wyjątkowy” w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹ § 2 k.p.c. oraz art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.).